

ženou povinnost. Přes to nelze obnoviti usnesení prvního soudu, neboť i matka, i nynější opatrovník dítěte napadají je i z toho důvodu, že výživné bylo vyměřeno příliš nízké, a s tímto důvodem se rekursní soud dosud vůbec neobíral. Jeho rozhodnutí musilo býti proto zrušeno a muselo mu býti uloženo, by o rekursech znova jednal a rozhodl. Podotýká se, že k novému rozhodnutí bude třeba, by otec vysvětlil, z čeho se skládal jeho dřívější čistý důchod 80.000 Kč, a jak se stalo, že poklesl v necelých třech měsících na pouhých 27.000 Kč ročně. Neopodstatněn jest dovolací recurs, pokud brojí proti tomu, že rekursní soud schválil celou dohodu rodičů, jak byla ujednána notářským spisem a jeho dodatky. První soud pochybil, rozhodnuv samostatně o jednotlivých odstavcích smlouvy, ač všechny tvoří nerozdílný celek. Matka nebyla by povinna plniti smluvní závazky převzaté ve čtvrtém odstavci, kdyby neměly zůstatí v platnosti vzájemné povinnosti otcovy určené v odstavcích pátém, šestém a devátém. Rozhodnutím, že se schvalují i tyto odstavce, nebylo vysloveno nic jiného, než, že ani v nich nebylo nalezeno nic, co by bylo na újmu dítěti. Jak bylo již doličeno, nebyla tím nijak dotčena vzájemná práva a závazky rodičů v příčině náhrady útrat výživy otcem dítěte jeho matce, spor o tato práva může býti vyřízen jenom k žalobě.

Čís. 9078.

Splatnost výdělkové daně, a to i u podniků nových, nezačíná teprve vyměřením daně (jejím předpisem), nýbrž povinnost platiti výdělkovou daň počíná ihned provozem dani podrobeného podniku.

(Rozh. ze dne 3. července 1929, R I 538/29.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za nemovitost, prodanou dne 17. února 1928 v exekuční dražbě, přikázal soud své stolice eráru v přednostním pořadí výdělkovou daň za celý rok 1925. Rekursní soud k rekursu knihovního věřitele nepřikázal v přednostním pořadí výdělkovou daň za první čtvrtletí roku 1925. Důvody: Především sluší předeslati, že přednostní pořadí daní v exekučním řízení jest nyní upraveno a bylo již tak i v den dražby jako v den pro rozpočet rozhodný § 265 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., který nabyl účinnosti podle čl. XVI. dnem 1. ledna 1927. Podle ustanovení § 265 tohoto zákona nečiní se nyní rozdíl mezi daní pozemkovou, domovní a výdělkovou u nemovitostí sloužících podniku, podrobenému výdělkové dani. U všech těchto daní obmezeno je bezpodmínečné zástavní právo přednostní na nedoplatky dvouleté, u starších pak až do nejzazší meze tříletí, tedy za další rok, náleží přednostní pořadí zástavnímu právu pod podmínkou, že byl nedoplatek knihovně zajištěn nejdéle do dvou let po splatnosti daně. Pokud tedy stížnost činí rozdíl mezi daní pozemkovou a domovní na jedné straně a výdělkovou na straně druhé, dovolává se zákonných předpisů již neplatných. Stížnost jest však oprávněna potud,

pokud vytýká, že přihláška berního úřadu neobsahuje údaje o splatnosti daní, by podle toho bylo lze pořadí jejich zástavního práva posouditi. Knihovní zajištění stalo se dle knihovního výpisu 19. února 1927, dražební prodej (udělení příklepu) vykonán byl 17. února 1928. Podle § 265 náleželo by tudíž bezpodmínečně přednostní zástavní právo daním, splatným po 17. únoru 1926 a pod podmínkou knihovního zajištění těm daním, jež byly splatné po 17. února 1925. Poněvadž se zajištění knihovní stalo 19. února 1927, náleží přednostní zástavní právo těm daním, jichž splatnost nastala nejpozději (zpět počítajíc) 19. února 1925. Přihláška berního úřadu musí proto obsahovati údaje o splatnosti a, není-li jich, lze soudu přihlédnouti jen ke všeobecným ustanovením zákona o splatnosti daní. Tvrzení zástupce berního úřadu při rozvrhovém roku, že šlo o podnik nový, jemuž výdělková daň byla předepsána vůbec po prvé v roce 1926, takže teprve v tomto roce nastala splatnost, nestačí, neboť z toho není zřejmým ani den splatnosti ani suma, jejíž splatnost nastala, an poplatník byl povinen již před vyměřením daně určité částky platiti, takže alespoň co do určité částky daň byla splatnou již před jejím vyměřením (§ 3 zák. čís. 116/21 sb. z. a n., § 270 zák. čís. 76 sb. z. a n.). Poněvadž i přihláška berního úřadu, i přednes jeho zástupce při rozvrhovém roku postrádá v tomto směru údaje a poněvadž nelze tvrditi, že daň výdělková za rok 1925 byla celá splatnou teprve v roce 1926, naopak jest míti za to, že určitá její část byla splatnou již 1. ledna 1925, kterážto část však již přednostního zástavního práva nepožívá, jest zřejmo, že nepožívá přednostního práva zástavního celá daň výdělková za rok 1925, nýbrž jen ta část, jejíž splatnost nenastala již 1. ledna 1925. Ježto částka, jež byla splatnou již 1. ledna 1925, není soudu známa, nezbylo — když ani jiných pomůcek tu není — než rozdělit celou roční daň výdělkovou na čtyři části (podle předpisu o čtvrtletní splatnosti) a částku podle toho na první čtvrtletí roku 1925 z přednostního pořadí vyloučiti. Částka ta činí při roční výměře 59.282 Kč 35 h — 14.820 Kč 58 h, takže požívá přednostního pořadí částka 44.461 Kč 77 h, na kterou, vyhovuje stížnosti, rekursní soud příkázanou částku za rok 1925 snižuje.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu eráru.

D ů v o d y:

Dovolací rekurentka si neprávem stěžuje na to, že rekursní soud nepřikázal z nejvyššího podání výdělkovou daň za první čtvrtletí roku 1925 v částce 14.820 Kč 60 h. Co se týče tohoto nedoplatku výdělkové daně za první čtvrtletí roku 1925, nepřicházejí v úvahu předpisy zákona o příjmových daních ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., neboť tyto předpisy podle ustanovení čl. II. odstavec šestý uváděcích ustanovení k uvedenému zákonu platí pro dobu od 1. ledna 1927, nýbrž jest ohledně nedoplatku použití dřívějších zákonů, najmě zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. Podle tohoto zákona (§§ 76 a 123) požívají nedoplatky výdělkové daně starší než 1 rok a 6 měsíců, a to nedoplatky nejvýše tříleté, přednostního zástavního práva, byly-li na nemovitosti

zajištěny do jednoho roku od splatnosti. Ježto se zajištění nedoplatek výdělkové daně stalo v tomto případě dne 19. února 1927, příslušelo nedoplatkům výdělkové daně přednostní právo jen od 19. února 1926 a nikoli také nedoplatku za první čtvrtletí 1925. Jest mylným názor dovolací rekurentky, že nedoplatku přísluší přednostní zástavní právo, protože výdělková daň, pokud se týče nedoplatek její byl předepsán teprve výměrem, který byl doručen až dne 5. června 1926, tedy v době jednoho roku před knihovním zajištěním a že jde o výdělkový podnik nový. Splatnost výdělkové daně, a to i u podniků nových, nezačíná teprve vyměřením daně, pokud se týče jejím předpisem, nýbrž povinností, platiti výdělkovou daň a to začátkem kalendářního čtvrtletí vždy čtvrt roku napřed, počíná ihned provozem dani podrobeného podniku (§§ 65, 75 zákona č. 220/1896, §§ 1, 3 zákona ze dne 16. března 1921, č. 116 sb. z. a n.). Předpisem daně se jen s konečnou platností stanoví její výše a případné nedoplatky, zjevné z předpisu, se pak toliko dodatně vyrovnávají (§ 3 zákona č. 116/21) (srovnej rozhodnutí sb. n. s. č. 4068, 4482, 4504, 4513, 5163 a 7261). Nedostatek výdělkové daně za první čtvrtletí roku 1925 byl podle toho splatný déle než jeden rok před jeho zajištěním, přednostní právo mu proto nenáleželo a rekursní soud nepřikázal jej z nejvyššího podání v tomto pořadí právem.

Čís. 9079.

Československý soud nemůže povolit rozluku rakouským státním občanům, jsou-li římsko-katolického náboženství.

Pokud tomu nebrání mezinárodní smlouvy, mohou i cizinci, bydlící na území Československé republiky, domáhati se u československých soudů, příslušných podle obecných pravidel, rozvodu nebo rozluky manželství.

Rozvod neb rozluka manželství nemohou býti československými soudy cizincům povoleny, nejsou-li přípustny podle domovského právního řádu cizinců.

(Rozh. ze dne 3. července 1929, R II 98/29.)

Soud první stolice zamítl pro nepřislušnost soudu návrh manžela proti manželce o rozluku manželství. Důvody: Podle mezinárodního práva platí zásada, že ve statusových věcech, jimiž jsou zejména rozhodnutí o platnosti manželství, o rozluce neb o rozvodu od stolu a lože, příslušnými jsou rozhodovati jen soudy státu, jehož příslušníky jsou manželé v čase rozhodnutí. Ježto oba manželé jsou příslušníci Rakouské republiky, nelze žádosti o rozluky manželství pro nepřislušnost soudu vyhověti. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.